

AAD DE MOS HEEFT MIJ BESMET (I)

Plotseling stond er een oranje BMW bij ons voor de deur aan de Sinjeur Semeijnsweg. De straat waar ik mijn jeugd doorbracht, recht tegenover het Laakkwarterveld. Geen alledaags gezicht in onze straat. Een grote man met lang haar belde aan en stelde zich voor als Aad de Mos. Ja, die naam kende ik wel: hij was de laatste man van Excelsior. Wij lieten hem binnen en hij vertelde dat hij mij al een tijdje volgde en dat hij wist dat ik tot Beste Speler van het Internationale Jeugdtoernooi van VIOS was uitgeroepen.

“Ja”, gaf ik aan, “maar hoezo?”

Hij wilde graag dat ik volgend seizoen bij Wilhelmus kwam voetballen. “Wilhelmus?”

“Ja, de tweedeklasser uit Voorburg, waar ik volgend seizoen hoofdtrainer ga worden.”

Daar had ik nog nooit aan gedacht. Ik wist niet eens waar Wilhelmus lag. Ik was een leuke voetballer in de A-junioren van Laakkwartier, maar een overstap naar een andere club was nooit in mij opgekomen. Ik vond het leuk om met mijn vrienden – Ton en Hans Ballering – te voetballen en verder niets eigenlijk. Natuurlijk was ik een voetbalgek, ik verzamelde van alles over Feyenoord en Holland Sport, en ging ook regelmatig naar de Kuip of Houtrust. Maar verder gingen mijn gedachten wat betreft mijzelf als speler niet. Natuurlijk droomde ik van een carrière als topvoetballer. Dan zat ik op het toilet interviews met mijzelf te houden over mijn debuut in het betaalde voetbal. En maar hopen dat niemand het hoorde thuis. Ik kreeg een rooie kop bij de gedachte alleen al. Maar ik had zelf altijd het idee dat rest beter was. Dat kwam doordat veel middelmatige spelers vertelden dat zij zo goed waren en ik dan dacht dat dat ook zo was. Evenals de trainer(s), die dat ook vaak klakkeloos aannamen. Maar daar kwam vanaf die tijd wel enige verandering in. De Mos en ik spraken af om snel weer contact op te nemen. Ik was toch wel een beetje vereerd dat zo’n trainer, op dat moment nog een profvoetballer bij Excelsior, mij benaderde om bij zijn nieuwe club Wilhelmus te komen voetballen.

Duinoord stabiel geworden

Jan Linkerhof probeert overdag op het Johan de Wit-college buitenlandse kinderen in de leeftijd van 12 tot 17 jaar de Nederlandse taal bij te brengen. Foto Hans de Bakker.

Ik heb altijd wel voor de moeilijkste weg gekozen in het trainersvak. Tussen de spelers instaan, maar toch ook weer erboven. Meestal werd dit positief ervaren, maar door de nauwe band met die spelers gaf dat ook wel eens probleempjes. De spelers kwamen eerder naar me toe om het een en ander te bespreken, al dan niet positief. Maar de Duinoord-cultuur vond ik toch eigenlijk wel prachtig. Je maakte daar geweldige dingen mee met Peter Penders, Harm Jelle van der Berg, Ben van der Meulen, Franklin Rosenbaum, Maarten Meijer, Ron Cost, Oscar Stumpf, Arno Swikker en zelfs Henk Koele, normaal zeer rustig, maar hij ontwikkelde zich toen ook razendsnel als een gezellige man. Die Maarten Meijer (oud-speler UEFA jeugdelftal) was natuurlijk ook knettergek. Hij zat eens wissel bij het tweede, waar ik in die tijd ook de begeleiding van deed, en vroeg tijdens de wedstrijd: "Trainer, kan ik gewoon roken?" "Ben je wel goed?", zei ik verbaasd. "Nou oké, dan eet ik hem op,"

en hij stopte de sigaret in zijn mond en vrat hem letterlijk op. Hoe verzin je het? Eigenlijk alle spelers bleven lang hangen bij die club. Zeker in het seizoen dat we ongeslagen kampioen werden, was het elke week feest. Het was echt een geweldige periode om als beginnend trainer mee te maken. Ik heb daar in die vijf jaar alles meegemaakt. Ongeslagen kampioen, nacompetitie, degradatie, feesten en partijen, boze spelers, knokpartijen in de kantine en drugsgebruik. Dat laatste is wel een verhaal apart.

Wij gingen, zoals elk seizoen gewoonlijk was, in de voorbereiding op trainingskamp naar Papendal. Dat waren geweldige dagen. Lekker trainen, wedstrijdje spelen en een drankje en een hapje. Maar op een gegeven moment, tijdens één van die trainingskampen, regende het enorm en konden wij pas aan het eind van de middag in de zaal terecht. Dus de spelers mochten op hun kamers kaarten, lezen, kletsen, slapen en wat zij verder maar wilden. Nou, bij Duinoord heerste er een gokcultuurtje, dus dat werd kaarten geblazen. Ik liep zo nu en dan langs de kamers en keek wat rond. In die tijd had ik veel last van mijn neus en kon zeer weinig tot niets ruiken en dat bleek later wel weer. Na een twee uurtjes konden we de zaal in en gingen wat partijen spelen. Wat mij al snel opviel, was dat één van de spelers steeds de andere richting opliep dan waar de bal eigenlijk naar toegespeeld werd. Ik haalde hem eruit, keek hem aan en toen werd mij wel wat meer duidelijk. Hij zag er erg grauw uit en had rode ogen. Hij had lekker zitten blowen op zijn kamer en begreep er helemaal niets meer van. Ik stuurde hem direct naar het hotel en zei dat ik straks wel even langskwam. De spelers dachten dat ik hem direct uit de selectie zou zetten, maar er bleken nog wel meer jongens van dit goedge te hebben gerookt. Ik wist niet direct wat voor sanctie ik hierop moest zetten en besloot dit met mijn staf te bespreken (Rob Louer, de helaas veel te vroeg overleden Nico de Roo als leider en verzorger Wim de Ridder). We kwamen tot de conclusie dat we dit maar met een ernstige waarschuwing moesten afdoen, daar ik zelf een aantal keren op de kamers was geweest en niets had ontdekt (door de problemen met mijn verstopte neus). De spelers werden gewaarschuwd. Dit wilden we niet meer zien en daar was de kous mee

VROEG OP DE CLUB EN VROEG IN DE OCHTEND THUIS

Kampioen met JAC en dat moet de trainer natuurlijk op de schouders

Bij JAC heerste er altijd een heerlijke, rustige familiale sfeer. Zaterdags vertrok ik al vroeg van huis. Ik ging meestal eerst snel heerlijk ontbijten bij mijn moeder, zo rond half tien, en daarna vertrok ik richting de Buurtweg naar de voetbalvereniging JAC, waar ik toen hoofdtrainer was. In de bestuurskamer zaten daar de bestuursleden van de dag al heerlijk te smullen van de zelfgebakken cake van tante Tiny, een icoon binnen de vereniging. Een echt clubmens. Zij was de hele dag in de weer voor JAC en ons vol stopte met lekkers. Direct na de wedstrijd kreeg ik meestal heerlijke broodjes warm vlees voorgeschoteld. En in de wintertijd smakelijke erwtensoep. Zij ging dan tot een uur of zeven

verder met haar bardienst en daarna ging zij stevast aan de andere kant zitten. Voor haar drankje. Echt fantastisch.

Als het tweede thuis speelde, gingen we daar natuurlijk naar kijken. En de spelers van het eerste elftal kwamen dan ook één voor één binnenwandelen. Dan kon je gelijk zien hoe de gezichten ervoor stonden. JAC was een hechte club en dat heb ik gemerkt. We hadden veel plezier. Het kwam veel voor dat wij na de wedstrijd een heel patroon hadden. Eerst bij JAC onze overwinning vieren of nederlaag verdrinken. Daarna naar Café de Renbaan om bij Tim de Jong de wedstrijd nog eens geheel door te nemen. Vervolgens een uurtje Old Jazz en nog richting Scheveningen, naar Tahiti. Tot slot nog een broodje eten en naar huis. Meestal was het dan ook licht in de ochtend, dus ging je doodop naar bed, maar het was het waard. Je had weer een heerlijke avond gehad met Jaap Vrolijk, Ardy Mos, Cor Turfboer, Simon Rog, Alex Groen, Rene en Gilbert de Zeeuw, Kees Pronk, Lennart van Steenbergen, Dick Tuinebreier, de gebroeders Bert en Mark van der Berg en de onnavolgbare linkspoot, vooral met een biertje in zijn hand, Bob Eeken. Jaco Rog ging meestal ook mee, maar die was na een paar biertjes toch niet meer te volgen. Dat hoorde er echter bij.

Ik liep daar als hoofdtrainer gewoon de hele avond tussen. Geen enkel probleem en op dinsdag, donderdag en zaterdag was ik gewoon weer de coach die ik moest zijn. Dat werd geaccepteerd, want zo zat de selectie van JAC in elkaar. Ook op de training was het altijd top. Of ik nu op het gewone Trainingsveld trainde of in de kooi – een klein Trainingsveldje achter het doel van het hoofdveld, waar wij trainden als alles was afgekeurd. In de kooi lag het vol met plassen en modder. Ik liep dan met een trekker de plassen weg te vegen en de spelers lagen te ravotten in de modder. Ze bleven maar slidings nemen en ongelofelijk fanatiek voetballen. Daarna gingen ze met kleding en al onder douche om alle modder eraf te spoelen. Moet je tegenwoordig niet meer mee aankomen. Of ik liet bijvoorbeeld de Europa Cup-wedstrijd Werder Bremen – Feyenoord opnemen op de video en liet die band direct na de wedstrijd naar JAC brengen, zodat we met de hele selectie onder het genot van een hapje en een drankje konden kijken. Prachtig was dat en gelijk een simpele vorm van teambuilding.

DE BAL ROND DE TAFEL EN ZWARTE EURO'S

Over de Noordzee aan komen varen en al snel een nieuwe tv-held: De Oliesjaak

Als je tegen hem speelde, was hij een enorm irritant mannetje in de goal. Een enorm grote bek en een arrogante houding. Maar later maakte ik hem mee als televisiemaker, krantenmagnaat, analist en veilingmeester: Jeroen Smits. Hij wekt bij een hoop mensen irritatie op, wat ik wel begrijp. Maar hij had wel de uitstraling om er wat van te maken, hij durfde wel. In de beginperiode van zijn tv-programma *De Bal Rond De Tafel* had hij goud in handen. Het liep goed en ik was er regelmatig bij betrokken, voor een interview of gewoon als gast. Op een gegeven moment zei ik tegen hem dat hij meer variatie moest brengen in zijn programma.

Waarop Erik Peije, die bij hem werkte en mij kent van DUNO, zei: “Laat Jan maar eens de Turkse voorzitter nadoen.” Er was direct een nieuw item geboren: De Oliesjaak (sjeik). We hebben geweldige draaidagen gehad. Ik racete op woensdagmiddag na school snel naar het kantoor in Voorburg, kleepte mij daar om als de Oliesjeik, plakte mijn snor op en wij begonnen met opnemen. Onderweg bespraken we het scenario, maar het meeste ging gewoon uit mijn hoofd. De eerste keer filmde we op Scheveningen, waar ik met een boot van de reddings maatschappij aan land zou komen. Stond ik daar met mijn aanplaksnor in de wind op de voorplecht, midden op de Noordzee. En zij vaarden expres met hoge snelheid naar de kust.

Ik voelde mij niet helemaal op mijn gemak met mijn witte jurk aan met die hoge snelheid, want die boten gaan echt heel hard.

Dave Grondel stond aan wal en interviewde mij. We liepen over de kade naar een vispaleis, waar ik een Hollandse haring moest gaan eten. Jeroen stond te filmen en ik had een hele stapel gekopieerde briefjes van 50 euro bij mij. Ik vertelde aan de verkoper dat ik spelers ging kopen voor mijn club in het verre oosten. Ik vroeg hem of ik ook gewoon met de zwarte euro's kon betalen. Hij begreep er niets van en zei zenuwachtig: “Nee, alleen echte euro's.”

Ik zei met een oosters accent: “Maar dit zijn echte euro's, alleen is het de zwarte geld.” Ik moest natuurlijk mijn lachen inhouden, want het leek erop dat de man dacht dat het echt was, dus ik moest wel serieus blijven brabbelen. Fantastische televisie, terwijl ik daar totaal geen ervaring mee had, maar het was het begin van een mooie periode uitzendingen. We verzonnen diverse items. Zoals de stofzuiger op het middenveld (Darryl Schaap), de man met de mooie trap (Manolito Toepoel) en de luie spits (Steve Kenepa). Dat filmde we allemaal op ludieke wijze.

Manolito, glazenwasser van beroep, met een trap over zijn schouder om te laten zien wat voor een mooie trap hij had. Steve zittend in een luie stoel op de penaltystip, als luie spits ballen in het doel aan het koppen. Darryl met een echte stofzuiger en een bal op het middenveld. Simpel misschien, maar wij vonden het geweldig en de kijkers ook, want ik kreeg regelmatig goede reacties. De leukste

en mooiste opname was toch met keeper Leslie Peek – die ik later weer bij SV Houtwijk tegenkwam – in de C1000 van zijn vader in Delft. Ik kwam daar binnenlopen op een woensdagmiddag en de mensen, die nietsvermoedend boodschappen deden, keken mij aan van: wat gebeurt er nu weer? Een oliesjeik met een camera erachter aan, dat hadden ze nog niet veel meegemaakt. Ik pakte van alles uit de schappen, nam een hap en zette het weer terug. Tot ik Leslie Peek tegenkwam en hem in een karretje door de C1000 reed. “Jij kan toch zo goed meevoetballen?”, vroeg ik bij de groenteafdeling aan hem. Hij antwoordde bevestigend, waarop ik een grote meloen uit een schap pakte en zei dat een keeper ook goed moest kunnen koppen. Ik gooide de meloen naar hem toe en hij kopte deze dwars doormidden. De stukken vlogen in het rond. Je had de mensen moeten zien kijken, geweldig! Jammer dat we er geen echt einde aan konden vastknopen. Jeroen had er namelijk geen zin meer in. Hij was wel wat wispelturig. Ik heb daarna nog de analyse van de HC Cup-finale gedaan. Op zeer professionele wijze, op het RKAVV-terrein met Melbi Raboen en John Blok. Ook weer geweldig om mee te maken. Met een echte televisiewagen van de NOS erbij, erg leuk. Op het toen nog fameuze Voetbal Gala in het Kurhaus moest ik een prijs uitreiken aan de meest getalenteerde speler van het seizoen. Later deed ik ook nog een veiling voor mijn oude club Duinoord als Oliesjeik met Jeroen als veilingmeester, wat natuurlijk ook geweldig was. Op het podium met zo’n vijfhonderd gasten. Ik zag niets vanwege alle lampen en moest daar een sketchje doen, zonder respons van het publiek. Probleem was wel dat ik al uren had zitten wachten voordat ik op mocht en ik helaas niet van de borrel kon afblijven. Gelukkig heeft niemand het gemerkt.

Later ging het helaas fout. Jeroen stelde de dingen anders aan mij voor dan ze daadwerkelijk waren. Voor mij het sein was om ermee op te houden. Ik bedoel hier niet zijn faillissement mee, het was een persoonlijke kwestie. Het is heel jammer dat het bedrijf kapot ging, want er was wel het een en ander van te maken geweest. Maar ja, shit happens. Maar persoonlijk had ik ook dit niet willen missen. Het was een wonderlijke periode waar ik erg van genoten heb.

TOPSPELERS BIJ VCS

Als trainer van VCS kampioen op het terrein van de club waar de voetballoopbaan begon: Laakkwartier

Ook bij VCS liep een aantal spelers om van te watertanden. Niet direct op technisch gebied, maar wel qua winnaarsmentaliteit. Zoals Bandy den Hollander, Klaas Polderman, Maurice Hees, Justin Groenendijk, Iwan Jansen, Koos Abrahamy, Tommy Schweinsberg, Dennis Bekking, Mario de Boer, de gebroeders Izemrane, Sandro Tarantino en natuurlijk Jeffrey Pronk. Maar ook een talent als Dolf Gouda (uit het derde opgepikt) en John Petrici waren belangrijk. Verder liep er bijvoorbeeld ook Olaf Goulouze rond, die kon geweldig voetballen, maar er helaas niet altijd evenveel zin in had. Echt een speler die de boel beredeneerde en de wedstrijden uitzocht.

In het kampioensjaar kwam keeper Raymon Muiselaar erbij, want vaste doelman Edward Annokkee had aangegeven ermee te stoppen.

JUISTE KEUZE OF TOEVAL?

O V E R E E N K O M S T

tussen J.A.Linkerhof en de S.V.Duinoord
om in het seizoen 1989/90 de selectie te trainen
op dinsdag en donderdag en de begeleiding op
zaterdag tegen een salaris van f 1.000,- netto
gedurende 10 maanden.

's-Gravenhage, 2 maart 1989

Voor akkoord:

J.Kievit (voorzitter S.V.Duinoord)

A.P.L.Meijer (secretaris S.V.Duinoord)

R.Marks (penningmeester S.V.Duinoord)

J.A.Linkerhof (oefenmeester)

Contract bij Duinoord: was het nou 10 maanden lang 1000 gulden per maand of 1000 gulden voor 10 maanden...

Nadat ik al die jaren had meegelopen in het trainerswereldje werd mij regelmatig verteld dat ik slim was in het maken van de juiste keuzes. Maar is dat wel zo? Er zijn trainers die zeggen dat ze de clubs voor het uitzoeken hebben. Of zoals ze zelf vaak zeggen: dat ze door